

Kurtlar I Çocuk Öyküleri

– sahara · 19 Mart 2018

Çocukluğum göğe komşu topraklarda geçti. Köydeki kır evimizin rakımı tam 1500 metredir. Bizde kasım ayı başlarında kar yağmaya başlar. Kar yağdığı zaman şöyle 10-15 santim yağmaz. Doya doya yağar kar bizim diyarlarda. Çoğu kez bir metre yağdığı çok olur. Kırlar, çayırlar, dereler beyaza keser. Meyve ağaçları, evimizin karşısındaki ormandaki iğne ağaçlar bembeyaz kürklerini giyerler. Ağaçların kürklerini giymiş aristokrat duruşlarının güzelliğini betimlemeye kelimeler yetersiz kalır.

Karlarla kaplı ormanda hele bir de rüzgâr çıkmaya görsün. Siz seyreyleyin o zaman manzarayı. Ağaçların üzerlerinden havalanan taze karlar çöllerde oluşan kum fırtınaları gibi kar bulutları oluşturur. Ormanı bir anda kesif bir kar sisi kaplar. Bazı günler oluşan kar bulutu evimizin bulunduğu yerleri de içine alır. Kısa bir süre göz gözü görmez olur. Öylesi günlerde güneşi beklemek sahralarda su aramaya benzer. İlkbaharın gelmesine ise ayların geçmesi gerekirdi.

Uzun kış ayları süresince karın yağacak hali yok. Günlerce süren kar yağışı, rüzgârlar, tipi nihayet durulur. Yağan karlar birazcık oturur. Yine de ağaçlarını beyaz kürkleri yerli yerindedir. Güneşin evimizin karşısındaki tepeden solgun ışıklarına özlemler bakarız. Sırtımızın ısınması için daha kaç günün geçmesi gerekeceğinin hesabı yapılmaz. Martın sonunu, nisanın ortalarını beklemek gerekir güneşin altın ışıklarını görmek için...

Günlerce kar yağışının sürdüğü soğuk bir kış mevsimi yaşıyorduk. Beş yaşında bir çocuktum. Okul, defter, kalem benim için soyut değerlerdi. Okula giden ablamdan defter, kalem, öğretmen sözlerini duyardım. Ablam bazı günler okuldan eve döndüğünde anlatırdı:

“Bugün öğretmen beni tahtaya kaldırdı. Şiirimi şaşırımdan ezber okudum. Arkadaşlarım, şiirlerini şaşırımdan okuyanları alkışladılar.” Ablama sordum:

“Abla, ‘alkışladılar’ ne demektir?” Ablamla beraber annem ve babam soruma güldüler. Büyük ablam gerekli açıklamayı yaptı.

“Bir şeyi beğendiğini, onayladığını göstermek için el çırpamak.”

Her geçen gün yeni yeni bilgiler öğreniyordum. Kar yolları kapamıştı. Evimiz köyden sapa bir yerdeydi. Yeni bilgiler öğrenmek için yeni yeni yüzler görmek mümkün olmuyordu. Yakınımızda bir tek komşumuz bile yoktu. Her gün babam ve büyük ablalarımın birisi hayvanların beslenmeleri ile ilgilenirlerdi. Merekten (samanlık) hayvanlara ot ve saman verirdi. Hayvanları sulamak gün içinde yapılan mutak işlerdi.

Annem, yemek, bulaşık gibi ev işleriyle meşgul olurdu. Babamın, benim ve kardeşimin elbiselerimizin yırtık, söküklerini dikişmek, yama yapmak da annemin yaptığı diğer işlerdi. Ablalarım kilim tezgâhından başlarını kaldırmazlardı. Kardeşimle ben hayvanların beslenmesi, su içmek için yalağa girmesini seyrederdik.

Doğada beyazdan başka hiçbir rengin gözlenmediği soğuk bir kış gününe uyandık. Annem sabah çorbasını pişirme telaşındaydı her günkü gibi. Babam ve ablam çoktan hayvanları beslemekte meşguldü. Kardeşimle ben sağdık suyla yüzümü yıkayıp sobanın yanında yerimizi aldık. Babam kardeşimle beni dışarı çağırıyordu. Çabucak babamın yanına vardık. Babam karşıki yamaçları göstererek anlatmaya başladı.

“Çocuklar, karşıki yamaçların yukarisına dikkatle bakın. Ne görüyorsunuz?”

Evimizin hemen karşısındaki ormanın batı tarafında geniş çayırlar uzanır. İşte o çayırların en üst başında, ormanın kenarında iki köpek yavaş yavaş yukarılara doğru yürüyordu. Kardeşim heyecanla:

“Baba iki tane köpek karların içinde yürüyorlar.” dedi.

Babam hafif tebessümle gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Gördüğünüz hayvanlar köpek değil. Onlar kurttur. Aç kurtlar! Yiyecek bir şey bulamamışlar. Umarsızca dolaşıyorlar.” Babam sözlerini sürdürdü:

“Hava soğuk. Dışarda kalıp üşümeysin. İşlerimi bitirdiğim zaman evde toplandığımız zaman size kurtlarla ilgili bir şeyler anlatırım...”

Kurtların yavaş yavaş yürüyüşlerini seyrettik kardeşimle. Belli ki hayvanlar aç kalmışlardı! Uzaktan da olsa acınacak durumda oldukları fark ediliyordu. Karları yara yara yürüyorlardı. Kısa bir mesafeyi hayli uzun sürede bitirip ormanın derinliklerine dalıp kayıp oldular. Bizde sobanın başına koştuk. Ellerimi ısıtırken babamın kurtlar hakkında neler anlatacağını merak etmeye başladım.

Babam hayvanların bakımını yaptıktan sonra odaya girdi. Önce sobaya yaklaşıp ellerini ısıttı. Kardeşimle bir an önce babamın kurtlar hakkında anlatacaklarını heyecanla bekliyorduk. Meraklı bakışlarımız babamı harekete geçirdi:

“Çocuklar, kurtlar bizlerin azılı düşmanlarıdır. Koyunculuk yapan her köylünün kurtlarla ilgili hoş olmayan anıları vardır. Kuzuyu kurda kaptırmayan çoban az bulunur köy yerinde!” Babam coşmuştu. Sürekli anlattı:

“Özellikle ilkbaharda kurtlar aşırı saldırgan olurlar. Çobanlar ne kadar dikkatli olsalar bile bir kurt aniden sürüye dalar. Bir kuzuyu kaptığı gibi ormanın derinliklerinde kaybolur. Kuzusunu kurdun kaptığı koyun günlerce meler! Kuzusunu arar. Kuzusunu kurda kaptıran koyunların acılı melemesine can dayanmaz. Diğer koyunlar kuzularını emzirirken bağı yanık koyun insanlar gibi gözyaşı döker...”

Kurtların bu kadar acımasız hayvanlar olduğunu ilk kez duyuyordum. Babama sordum:

“Kurtlar insanlara da saldırır mı?”

“Bizim köylerimizde kurtların insanlara saldırdığı duyulmamıştır. Fakat ova memleketlerde kurtların insanlara saldırdıklarını duyardık.” diye soruma cevap verdi. Babam sözlerini şöyle bitirdi:

“Cins köpekleri olan koyun sahipleri ancak kurtların şerrinden emin olurlar. Lakin öyle iyi cins köpek de her zaman ele geçmez! Benim gençlik yıllarımda çok cesur bir köpeğim vardı. Tek başına bir kurdu yakalar, onun canına okurdu... Öyle bir köpek bir sürü koyuna bedeldir...” Söze annem de katıldı. Ve şöyle bir söz söyledi:

“Uyanık çoban kurdun nasibini elinden alır...” Demek ki, çobanlıkta da dikkatli olmak esasmış...

Kurtlar hakkında öğrendiğim bilgilerle çobanların zor bir meslek erbabı olduklarını iyice kavradım. Oysa kavalı, köpeği ve önündeki sürüsüyle çobanların dertsiz, tasasız insanlar olduklarını zannederdim. Her doğan günle birlikte hayatın gerçeklerini öğreniyordum. Doğada sürekli bir mücadele olduğu hele de köylerde yaşanırken bire bir gözlenir. Kurtlar kuzulara, kargalar yeni çıkmış civcivlere musallat olur...

Hayata tutunmak için doğa koşullarını erken öğrenmek ve bu koşulların gereğini yapmak köyde yaşamın ön koşuludur. Annem ve babam günlük çeşitli konuşmalarında yaptıkları işlerin püf noktalarını anlattılar biz çocuklara. Hala anımsarım. Annem:

“Erkenden kalkanın rızkı bol olur. İş sabahın işidir... Benzeri nice güzel sözler duydum sevgili annemden...”